

Vilniaus universiteto zoologijos muziejus: seniausio Lietuvos mokslinio zoologijos muziejaus metamorfozės

Jurgis STAŠAITIS

Vilniaus universitete, viename seniausių Šiaurės Rytų Europos universitetų, jau daugiau kaip kelis šimtus metų gyvuoja turtingas Zoologijos muziejus. Jo įkūrimas glaudžiai susijęs su 1781 m. įsteigta Gamtos istorijos katedra. Pernai muziejui sukako 235 metai, o iki šių dienų jam teko nueiti ilgą klestėjimo ir nuopolių kelią.

KOLEKCIJOJE – EKSPONATAI IŠ DŽ. KUKO KELIONĖS APLINK PASAULĮ

Vilniaus universiteto Zoologijos muziejaus kilmė sietina su Lietuvos Vyriausiojoje mokykloje 1781 m. įsteigta Gamtos istorijos katedra (kabinetu). Tais pačiais metais šiai katedrai vadovauti buvo pakviestas Gardine uždarytos Medicinos mokyklos dėstytojas Ž. E. Žiliberas. Į Vilnių jis atsivežė gausybę uždarytos mokyklos eksponatų: anatominius preparatus, mineralų, augalų, gyvūnų iškamšas. Medicinos mokyklos turtas keliavo pakrautas į 76 vežimus, plaukė laivais Nemunu ir Nerimi. Vilniaus universitete Ž. E. Žiliberas pradėjo skaityti platų gamtos mokslų kursą, kurį sudarė botanika, zoologija, mineralogija. Mokslininkas vyko į ekskursijas Vilniaus apylinkėse, rinko gamtinius objektus Botanikos sodui ir Zoologijos muziejui.

Neilgai profesoriavusį Ž. E. Žiliberą pakeitė 1794 m. gamtos mokslų dėstyti pakviestas J. G. A. Forsteris, kuris buvo žinomas kaip Dž. Kuko kelionės aplink pasaulį dalyvis. Per ilgai trukusią kelionę jis surinko didelę gamtinių objektų kolekciją. Atvykęs į Vilnių Zoologijos muziejui J. G. A. Forsteris dovanojo Australijos jūrų moliuskų kriauklių rinkinį ir retų Amerikos atogrąžų drugių.

Gamtos istorijos katedrai gausias kolekcijas dovanojo ir Lietuvos didikai M. Oginskis bei J. Chreptavičius. Gamtos katedros rinkinius eksponatais,

surinktais ekskursijose su studentais, papildė S. Jundzilas ir E. Eichvaldas. Eksponatus padedami studentų jie patys ir gamino.

MUZIEJAUS RINKINIUS YPAČ PRATURTINO L. A. BOJANUSAS

Ypač muziejus praturtėjo, kai į Vilnių gamtos mokslų ir veterinarijos dėstyti atvyko L. A. Bojanusas. Jis pagausi-

Nepamirštas išpūdis liko pirmą kartą prieš daugelį metų pravėrus duris į šį muziejų. Prieš akis vaivorykštės spalvomis suspindo nuostabūs atogrąžų drugiai. Šalia – milžiniška tridaknos moliusko kriauklė. Ant grindų – dvimetris Misisipės aligatorius. Grėsmingas medį apsvijęs tigrinis pitonas, nuodingiausios amerikinės gyvatės, stikliniuose induose uždaryti jūros gyventojai. Kitoje salėje – daugybė paukščių, žiūrinių šimtais stiklinių akučių. Spalvingi, įmantriomis plunksnomis, kadais įvairiausiais balsais klegėje, čiulbėje. Čia – tyla ir rimtis – tarsi šventovėje, kurioje tvyro ypatinga gamtojautos aura.

Jurgis Stašaitis

no zoologines kolekcijas. Vien helminčių (parazitinių kirmėlių) rinkinyje buvo 144 rūšys. Mokslininkas nuodugnai tyrinėjo Lietuvoje gyvenančius balinius vėžlius ir išleido europinio lygio veikalą apie juos. Dabar Zoologijos muziejuje esantis balinio vėžlio eksponatas išliko nuo L. Bojanuso laikų.

Tebėra ir išpūdinga stumbro iškamša, pagaminta 1829 m. Tada trys stumbrai buvo sumedžioti Belovežo girioje Vilniaus universiteto Zoologijos muziejui caro Nikolajaus I leidimu. Gauta eksponatų iš užsienio.

Zoologiniai rinkiniai buvo labai reikšmingi mokymo procesui. Be to, jie buvo kokybiškai pagaminti. Beje, tai – buvo ne tik profesorių nuopelnas. Įvairius preparatus, žinduolių ir paukščių iškamšas meistriškai darė prityrę preparatoriai H. Laupmanas, F. Bruneris ir kt. H. Laupmanas išleido knygą apie gyvūnų iškamšų darymą. Vėliau Zoologijos muziejaus rinkinius kuravo ir tvarkė žymus Zoologijos kabineto preparatorius L. Kionė.

DAUG EKSPONATŲ IŠKELIAVO SVETUR

Žlugus 1831 m. sukilimui caro Nikolajaus I įsakymu 1832 m. Vilniaus universitetas buvo uždarytas. Didelė dalis Zoologijos muziejaus eksponatų buvo atiduoti Sankt Peterburgo, Kijevo, Charkovo ir kitoms aukštosios mokykloms.

Uždaryto Vilniaus universiteto vietoje įsteigta Dvasinė ir Medicinos chirurgijos akademijos. Pastarajai buvo priskirtas ir Zoologijos muziejus. Gamtos mokslų disciplinas skaitė, muziejumi rūpinosi bei jį plėtė ir eksponatus kaupė E. Eichvaldas. Apie turtingą muziejaus kolekciją liudija šio mokslininko įrašai. 1835 m. jis rašo:

„Zoologijos kabinetas senas ir turtingas, kuriame buvo daugiau negu 20 000 eksponatų, <...> o Zootomijos kabinetas turėjo gyvūnų (bestuburių) rinkinį.“ Tačiau kartais rašoma, kad uždarytos Vilniaus Akademijos muziejaus eksponatų belikę tik likučiai. Tad galima tik įsivaizduoti, koks turtingas jis turėjo būti!

Deja, ir Akademijs gyvavo neilgai. Caro įsakymu mokymo įstaiga dėl buvusios „netikusios dvasios“ 1842 m. uždaryta, o kruopščiai keliuose kabinetuose kauptų gamtinių objektų dalis buvo atiduota Kijevo universitetui. Taip Vilnius 15-ai metų liko be jokio kultūros židinio.

R. TYZENHAUZAS PADOVANOJO GAUSIĄ ORNITOLOGIJOS KOLEKCIJĄ

Ir štai po didelių pastangų 1856 m. grafas E. Tiškevičius gauna caro leidimą atidaryti Senienų muziejų. Jis pradėjo veikti tose pačiose buvusio Vilniaus universiteto, vėliau – Akademijos, patalpose ir priklausė Viešajai bibliotekai. Buvo sudaryta Vilniaus laikinoji Archeologinė komisija, kuriai vadovavo grafas E. Tiškevičius. Senienų muziejus, kuriam grafas padovanojo savo rinkinius, greitai tapo labai populiarus. Visuomenė pradėjo remti muziejų ir aukoti įvairius objektus, tarp jų ir zoologinius eksponatus. Jam buvo padovanotas net gyvas jūrinis erelis. Iš jo buvo padaryta graži iškamša išskleistais sparnais. Istorikas M. Balinskis XIX a. viduryje muziejui dovanojo meškiuką iš Vilniaus apylinkių. Du meškiukus Zoologijos muziejuje matome ir dabar.

Kai R. Tyzenhauzas muziejui įteikė vertingą tėvo sukauptą kolekciją, E. Tiškevičius 1856 m. rašė: „K. Tyzenhauzas moksliniais principais sudarytą gausų ornitologijos kabinetą padovanojo muziejaus labui ir paskyrė pinigų sumą kabinetų įrengimui.“

Prof. T. Ivanauskas, daug metų Vilniaus universitete skaitęs biologinius kursus, taip pat ornitologiją, 1967 m. Zoologijos katedrai dovanojo seną litografinį K. Tyzenhauzo portretą ir prašė jį pakabinti pagarbioje vietoje Zoologijos muziejaus paukščių salėje. Kitoje

Dabartinė Paukščių skyriaus ekspozicija

paveikslu pusėje raudonu tušinuku užrašė:

„Grafas Konstantas Tyzenhauzas 1786–1853 Pastovių, Rokiškio, Želudoko dvarų savininkas, žymus Lietuvos ornitologas, paukščių rinkinį (apie 3 000 egz.) padovanojo Vilniaus universitetui, bet likviduojant universitetą šis rinkinys buvo išparceliuotas tarp įvairių Rusijos aukštųjų mokyklų.“

T. I. (Tadas Ivanauskas)

K. Tyzenhauzas buvo žymus ornitologas, parašęs didelį veikalą „Visuotinė ornitologija“, parengęs spalvotą paukščių kiaušinių atlasą ir kitus veikalus. Pastovių ir Rokiškio dvaruose su pagalbininkais gamino paukščių iškamšas, tyrinėjo paukščių biologiją, migracijas. K. Tyzenhauzas buvo vienas iš ornitologijos mokslo pradininkų Lietuvoje.

SENIENŲ MUZIEJUJE BUVO IR MOKOMA

Vilniaus laikinosios archeologinės komisijos nariai buvo intelektualūs Vilniaus visuomenės atstovai ir kai kurie valdžios vyrai. Buvo didelė garbė

muziejui aukoti ir dovanoti vertingus eksponatus. Buvo leidžiami katalogai, rašomi moksliniai straipsniai.

Muziejuje buvo ir mokoma. Vilniaus bajorų institutui leista savo pamokoms naudotis Senienų muziejaus patalpomis ir jo eksponatais. 1857 m. pabaigoje mokytojas V. Pšibilskis Ornitologiniame kabinate pradėjo vesti pamokas Vilniaus bajorų instituto moksleiviams. Per užsiėmimus buvo naudojama ir demonstruojama paukščių iškamšos, jų kiaušiniai, lizdai, nagrinėjami paukščių ir kitų gyvūnų biologijos bruožai, tikriausiai naudoti ir pirmieji spausdinti K. Tyzenhauzo ornitologiniai veikalai. Tokie užsiėmimai, kuriuos galėtume vadinti seminarais, turėjo didelį pasiekimą, nes juos lankė ir klausytojai iš miesto.

Deja, po 1863 m. sukilimo prasidėjusios represijos neaplenkė ir Senienų muziejaus – caro įsakymu jis buvo uždarytas. Ir vėl muziejus neteko didelės dalies eksponatų. Dešimtmečiais kaupti meno kūriniai, zoologiniai rinkiniai, senos knygos ir rankraščiai, brangintos giminės relikvijos valdžios nurodymu buvo tiesiog pagrobti ir išvežti į Rusiją.

Roplių skyrius Gyvybės mokslo centre įsikūrusiame Zoologijos muziejuje

EKSPONATUS DOVANOJO TURTINGI MECENATAI IR EILINIAI PILIEČIAI

Vilniaus visuomenė nenuleido rankų. Kilo idėja įkurti Viešąją biblioteką. Uždarius Senienų muziejų liko nemažai knygų, nemažai jų atkeliavo ir iš po sukilimo nusavintų dvarų bibliotekų. Liko gamtinių eksponatų, tarp jų paukščių ir žvėrių iškamšų. Viešajai

bibliotekai buvo priskirtas ir Zoologijos muziejus. Bibliotekos trečiojo aukšto salėje įkurdinti mineraloginiai rinkiniai ir zoologiniai objektai. Antrojo aukšto salėje, pavadintoje Ornitologiniu kabinetu (dabar – Filologijos skaitykla) – paukščių kolekcijos.

Netrukus ir vėl pradėjo sparčiai gausėti eksponatų. Juos dovanodavo ir turtingi mecenatai, ir eiliniai piliečiai.

1858 m. muziejaus rinkiniai papildyti A. Rajuneco dovanotomis kriauklėmis, surinktomis prie Baikalo ežero, ir galbūt baikalinėmis pintimis, kurios ir dabar yra muziejaus ekspozicijoje. K. Tiškevičius (Neries ekspedicijos organizatorius) dovanavo „stumbrą iš Gorodoko ir penkis šiaudais kimštus pelikanus“. 1860–1861 m. gamtininkas K. Gorskis muziejui pristatė 1 324 jūrinių moliuskų kriaukles. Savo Salantų dvare jis tu-

rėjo turtingą biblioteką. Taigi muziejus labai praturtėjo. Pagal 1896 m. inventurizaciją gamtos skyriuje buvo daugiau negu 10 000 eksponatų. Paukščių iškamšų buvo 1 337 vienetai, o 1905 m. kataloge įrašyti 1 366 paukščiai, 251 paukščių kiaušinis, nemažai įvairių paukščių skeletų dalių ir lizdų.

ATKŪRUS VILNIAUS UNIVERSITETĄ

Po Pirmojo pasaulinio karo Lenkijos valdžia, okupavusi Vilniaus kraštą, atkūrė Vilniaus universitetą. Nors per karo suirutę nukentėjo ir Zoologijos muziejus, bet 1931 m. M. K. Čiurlionio gatvėje, erdvoje Stepono Batoro universiteto aktų salėje, jau veikė Gamtos muziejus. Čia buvo ir Zoologijos katedros Zoologijos muziejaus rinkiniai, kuriuos papildė A. Osendovskis, S. Szela ir kt.

Pokario metais, kai buvo sutvarkytos patalpos, po 1948 m. Zoologijos muziejus iš Aktų salės buvo perkeltas į Gamtos mokslų fakulteto rūmų trečiajame aukšte esančias dvi sales. Po karo nemažai indų su formalinu, kuriuose buvo bestuburiai eksponatai, per šalčius nešildomose patalpose susprogo, tačiau juos atnaujino rūpestingi Zoologijos katedros laborantai K. Bubnys ir E. Tuzikas. Eksponatais rūpinosi ir tik baigusi universitetą B. Usinienė, kuri asistavo prof. S. Jankauskui per bestuburių zoologijos paskaitas ir egzaminus. Zoologijos muziejus M. K. Čiurlionio gatvėje gyvavo daugelį metų – iki 2016 m. pradžios.

MUZIEJAUS KOLEKCIJOS VĖL PRADĖJO GAUSĖTI PO 1952-UJŲ

Penktajame–šeštajame dešimtmetyje Zoologijos muziejuje gausėjo paukščių iškamšų ir kitų eksponatų, ypač kai 1952 m. Gamtos mokslų fakultetą baigė V. Kondratenka. Jis buvo paskirtas Zoologijos muziejaus vyr. laborantu, taksidermistu, gamino puikias paukščių iškamšas. Buvo medžiotojas ir dažnai Vingio parke arba Karoliniškėse (tais laikais čia buvo laukai ir krūmynai) sumedžiotais paukščiais papildydavo muziejų. Jo bendrakursis R. Kazlauskas (būsimasis profesorius), ne tik entomologas, bet ir puikus paukščių žinovas, taip pat pada-

VU Zoologijos muziejus Gyvybės mokslo centre atidarytas 2016 m. kovo 18 d.:doc. dr. Jurgis Stašaitis ir doc. dr. Grita Skujienė

rė daug nuostabių iškamšų iš paukščių, jo paties sumedžiotų, gautų iš kitur arba iš savo daugybės laikytų namuose.

1958 m. Vilniaus universiteto studentai biologai G. Tursa ir R. Lekevičius Zoologijos katedros buvo komandiruoti į Usūrijos kraštą Tolimuosiuose Rytuose, iš kur muziejui parvežė vertingų eksponatų. Kiek vėliau muziejaus ekspoziciją R. Leškevičius papildė drauge su J. Stašaičiu. 1960 m. jiedu vyko į Kizilagadžo (*Gizil-Agach*) rezervatą prie Kaspijos jūros Azerbaidžane, o 1961 m. – į Tigrų slėnį (*Tigrovaja balka*) Tadžikijoje. Tuo metu abiejuose rezervatuose buvo galima laisvai medžioti. R. Lekevičius ir J. Stašaitis iš viso pargabeno apie 90 eksponatų, tarp jų išpūdingą tamsųjį grifą, rojaus musinukę, frankoliną (jis pateko į Kauno zoologijos muziejaus ekspoziciją), rudakaklę berniklę, mažųjų einių ir kt. Dauguma eksponatų buvo paukščiai. Iškamšas darė V. Kondratenka. Vėliau eksponatų sparčiai gausėjo, kai prof. R. Kazlauskas beveik kasmet su studentais vykdavo į tolimes ekspedicijas po visą buvusią Sovietų Sąjungą. 1999 m. muziejui iš Maroko parvežta bestuburių eksponatų, keletas varliagyvių ir roplių.

Įvairiu laiku muziejų tvarkė ir juo rūpinosi katedros darbuotojai. Tik vėliau buvo įsteigti muziejaus vedėjo ir preparatoriaus etatai. Muziejų reorganizavo ir sutvarkė A. Liutkus. Neilgai jį prižiūrėjo L. Budrys. Iš Kauno zoologijos muziejaus buvo gautos dar 1925 m. T. Ivanausko užsakymu Kauno geležinkelio dirbtuvėse gamintos erdvios, bet nesandarios spintos. Pagerėjo muziejaus vaizdas, eksponatų apžvalga. Dar iki 1970 m. buvo gauta keletas spintų, į kurias perkelti moliuskų kriauklių rinkiniai. Tačiau tada buvo sunaikinti dar XIX a. viduryje, Senienų muziejaus laikais, pagaminti 6–8 nereikalingi stendai. 1978 m. turtingą 800 moliuskų kriauklių kolekciją dovanojo biologė E. Gimbutienė iš Bostono, JAV. Netrukus tą kolekciją ir K. Gorskio bei kitų dovanotus rinkinius A. Liutkus sujungė į vieną sistematinę tvarka išdėstytą rinkinį.

A. Liutkus ir R. R. Budrys muziejų gerokai papildė vietine ornitofauna ir iš tolimų regionų atvežtais eksponatais. Geras iškamšas gamino E. Kokanauskas ir kai kurie studentai. Prie muziejaus augimo

prisidėjo įvairiu metu eksponatus dovanoję rektorius J. Kubilius, V. Girdzijauskas, R. Tarvydas, Bikelienė, A. Kaminskas (iš Bulgarijos), V. Seichertas (iš Čekoslovakijos), D. Mažiulis, M. Dagys, A. Knys- tautas, A. Kleišmantas, S. Sinkevičius, H. Sakalauskas, A. Petrašiūnas, K. Čyras, R. Rakauskas, S. Podėnas ir kt. Nemažai eksponatų yra patekę iš Kauno zoologijos sodo, Klaipėdos jūrų muziejaus.

Preparuoti gyvūnų skeletus mėgo doc. A. Mačionis. Jis ekspozicijai yra paruošęs stumbro galvos skeletą, žaliąjį vėžlį preparavo kartu su studentu A. Pauža (dabar – profesorius). R. Kazlauskas iki vėlaus vakaro tvarkydavo vabzdžių kolekcijas, darydavo paukščių iškamšas švilpaudamas įvairias melodijas, mėgdžiodamas paukščių balsus. Jis yra įrengęs nuostabią biologinę grupę – miško paklotės plotelį su perinčia slanka viduryje. T. Ivanauskas biologines grupes Kauno zoologijos muziejuje laikė muziejaus puošmena. O S. Karalius, dar būdamas studentas, nupiešė Žuvinto ežero panoramą su plaukiojančiais paukščiais.

TAPO GYVYBĖS MOKSLŲ CENTRO MUZIEJUMI

Nuo 1993 m. rūpintis muziejaus ekspozicija ir tvarkyti eksponatų eti-

ketes pradėjo G. Skujienė, kuri baigusi studijas liko dirbti Zoologijos katedroje. 1996 m. ji tapo Zoologijos muziejaus vadove. Tai buvo naujos muziejaus kokybės ir klestėjimo pradžia.

Vėliau G. Skujienė subūrė nedidelį kolektyvą – muziejaus vyr. specialistais tapo V. Kuznecova ir A. Petrašiūnas. 2015 m. pradėta ruošti Zoologijos muziejų perkelti į statomas naujas Gamtos mokslų fakulteto patalpas Saulėtekyje. Statybininkams reikėjo pateikti pasiūlymus, kaip įrengti muziejaus patalpas, apmąstyti, kaip išdėstyti lentynas konkrečioms eksponatų sistematinėms grupėms, pritaikyti apšvietimą, eksponatų apsaugą. G. Skujienė nuolat konsultavosi su Kauno Tado Ivanausko zoologijos muziejaus specialistais, lankėsi Berlyno Gamtos istorijos muziejuje. Galiausiai rudenį eksponatai buvo pradėti pakuoti ir pervežti. Nuoširdus ir atsakingas muziejaus darbuotojų darbas padėjo išvengti bet kokių nuostolių pergabenant vertingas kolekcijas. Per porą 2016-ųjų metų mėnesių buvo sutvarkyta eksponatų ekspozicija ir po Prezidentės D. Grybauskaitės apsilankymo Zoologijos muziejus kovo 18 d. buvo iškilmingai atidarytas. Dabar jis tapo Vilniaus universiteto Gyvybės mokslų centro muziejumi.

Iškilmingomuziejaus atidarymo renginio akimirka: prof. dr. Česlovas Kalenda, doc. dr. Grita Skujienė ir kiti svečiai

Nedidelė vabzdžių ekspozicija

SENIAUSIŲ ZOOLOGIJOS MUZIEJAUS PREPARATŲ KILMĖ – MĮSLINGA

Svarbus ir įdomus klausimas – Zoologijos muziejaus preparatų kilmė. Dar Senienų muziejaus laikais daugelio senųjų eksponatų kilmė buvo nežinoma. Mokslinę vertę turi eksponatas su metrikais. G. Skujienė ir A. Petrašiūnas rašo, kad iš 1 313 paukščių iškamšų tik 150 eksponatų turi kilmės duomenis. Tiksliai žinoma, kad muziejuje yra moliuskų kriauklių, J. G. A. Forsterio atvežtų iš Australijos pakrančių per kelionę aplink pasaulį. O rojaus paukščiai? Vienas iš jų yra dovanotas 1861 m., o kiti tikriausiai J. G. A. Forsterio pargabenti, nes pasiekti Naująją Gvinėją, kad ir vėlesniais laikais, buvo labai sudėtinga.

Gali būti, kad ir muziejaus puošmenas lyrauodegį bei ančiasnapį dovanavo J. G. A. Forsteris. Kaip jie išliko? Tiesiog buvo paslėpti ir išsaugoti. Senuose raštuose minimi eksponatų metrikų, o gal ir pačių eksponatų slėpimo faktai. Žinota jų vertė, o muziejuje būta savo krašto patriotų. Gal taip mūsų dienų sulaukė ir labai retas paukštis skėtinė kotinga, kurią 1861 m. muziejui perdavė M. Tyzenhauzaitė-Pšezdzeckienė.

Neaiški labai vertingos kolibrių kolekcijos kilmė. Galima spėti, kad jie nupirkti Vakarų Europoje, dar Senienų muziejaus laikais. XIX a. viduryje ir vėliau damos labai mėgo puošti savo apdarus ir ypač skrybėlaites kolibrių kailiukais ir iškamšėlėmis. Jų paklausa tapo tokia didelė, kad iš Amerikos žemyno kasmet į Europą buvo įvežama milijonai kolibrių. Tada ir buvo nesunku juos įsigyti. Atidarant Senienų muziejų 1856 m. jie jau buvo. 1881 m. kolibrių buvo 62 vienetai, jie minimi ir 1905 m. kataloge. Išliko kolibrinio lizdelio, kurį iš Pietų Amerikos atvežė J. Nemcevičius ir 1856 m. dovanavo K. Narbutaitė, o vieną kolibrį pristatė D. Jakutovičius.

Zoologijos muziejus turi didžiojo apuoko kaukolę su A. Mačionio užrašu: „iš senųjų rinkinių“. Muziejuje yra pelikano snapas ir archyviniai duomenys apie įvairiu laiku dovanotus kelis pelikano snapus. Yra ir kitų senovinių rinkinių eksponatų: rožinis flamingas, pelikanai, žabiru, argus, albatrosas, marabu bei daug kitų, kurie išliko gal dėl to, kad tokiais stambiais eksponatais buvo sudėtinga supakuoti ir gabenti.

Atskleisti muziejaus istorijos vingius tyrinėdami senus rankraščius bando muziejaus vadovė doc. G. Skujienė

ir doc. A. Petrašiūnas. 2005 m. prie jų prisidėjo doc. R. R. Budrys, kuris išleido mokymo priemonę studentams „VU Zoologijos muziejaus paukščių rinkinių aprašymas“. Leidinys būtų informatyvesnis, jeigu autorius būtų daugiau pasidomėjęs kai kurių eksponatų kategorijoje esamais duomenimis. Nepaisant to, leidinys kvalifikuotai parengtas ir reikšmingas ne tik studentams, bet ir Zoologijos muziejui. Belieka palinkėti pasirodyti kitam leidiniui – apie žvirblinius paukščius.

235 METŲ SUKAKTĮ DERĖTŲ ĮAMŽINTI

Muziejai tautos kultūros kontekste užima labai svarbią vietą. Juolab kai muziejus yra ir mokymo priemonė studentams bei moksleiviams. Vilniaus universiteto Zoologijos muziejus yra mokslinė įstaiga, kurioje turi būti aprašytos mokslinės kolekcijos, sukurta duomenų bazė. Jame vyksta ir mokslinis darbas: doc. G. Skujienė, doc. A. Petrašiūnas, doktorantė V. Kuznecova yra publikavę keletą mokslinių straipsnių, dalyvavo konferencijose. Čia ruošiami bakalauro ar magistro darbai. Zoologijos muziejus turi plėstis – turi būti nuolat papildomas eksponatais, keistis jais su kitais muziejais, rengti ekspedicijas. Jam būtinas savas taksidermistai. Muziejus ateityje turės plėstis ir ploto atžvilgiu – tam galimybių yra.

Vilniaus universiteto Zoologijos muziejus yra seniausias Zoologijos muziejus Šiaurės Rytų Europoje (išskyrus Sankt Peterburgo Petro I Kuntskamerą) ir puoselėja daugiau negu dviejų šimtmečių tradicijas. Minint 200 metų sukaktį 1981 m. Gamtos mokslų fakulteto rūmuose buvo įmūryta atminimo plokštė. Joje įrašas tik lotynų, to meto mokslinė kalba. Kodėl? Tuometis Gamtos mokslų fakulteto dekanas doc. R. Tarvydas paaiškino (žinoma, neviešai), kad „jeigu rašysime lietuviškai, tai privalėsime rašyti ir rusiškai“. 2016-aisiais muziejus minėjo 235 metų sukaktį. Muziejui persikėlus į naujas puikias patalpas apie šią svarbią datą taip pat turėtų byloti atminimo lenta.

Tado Černiausko ir Roko Buišos nuotraukos